

przedstawia

komedię o trafianiu w życie w dziesiątkę

Mój kuzyn Zoran

Reżyseria Matteo Oleotto
Słowenia, 2013, 106 min.

W KINACH OD 17 PAŹDZIERNIKA 2014

DYSTRYBUCJA

Aurora Films

Pasaż Ursynowski 1/111, 02-784 Warszawa, Poland, tel. +48 22 405 41 46

Dystrybucja: **Anna Dziewulska** e-mail: dystrybucja@gingercore.pl

PR & MARKETING

METEORA FILMS sp. z o.o.

Adres korespondencyjny: KINO PRAHA ul. Jagiellońska 26, 03-719 Warszawa

Media & PR - Małgorzata Borychowska tel. 696 485 303, e-mail: malgosia@meteorafilms.pl

Marketing - Katarzyna Kobylińska tel. 600 051 516, e-mail: kasia@meteorafilms.pl

AURORA FILMS

przedstawia produkcję Transmedia / Staragara
we współpracy z Arch Production i Transmedia Production, Eurimages

Tytuł oryginalny: **Zoran, il mio nipote scemo**

Tytuł angielski: **Zoran, My Nephew the Idiot**

w reżyserii Matteo Oleotto

Twórcy filmu:

Scenariusz: Daniela Gambaro, Matteo Oleotto, Marco Pettenello, Pier Paolo Piciarelli

Zdjęcia: Ferran Paredes Rubio

Montaż: Giuseppe Trepiccione_

Kostiumy: Emil Cerar_

Muzyka: Antonio Gramentieri

Produkcja: Igor Prinčič

Występują:

Giuseppe Battiston **Paolo**

Teco Celio **Gustino**

Rok Prašnikar **Zoran**

Roberto Citran **Alfio**

Marjuta Slamič **Stefania**

Peter Musevski **Notariusz**

Riccardo Maranzana **Ernesto**

Ivo Barišič **doctor Vrtovec**

Jan Cvitkovič **Jure**

Maurizio Fanin **Jožko**

Ariella Reggio **Clara**

i inni

Opis filmu:

Komedia, w której wino leje się strumieniami, a życie płynie z wolna. Zdobywca Nagrody Publiczności na Festiwalu w Wenecji.

Paolo Bressan to 40-letni ekscentryk, wielbiciel wina i nałogowy kłamaczuch, który nie przepada za pracą i nie ustaje w marzeniach o swojej byłej żonie, Stefanii. Całymi dniami przesiaduje z Gustino, który prowadzi tawernę w małej wiosce nieopodal Gorycji. Pewnego dnia niespodziewanie spotyka swojego siostrzeńca Zorana, niezdarne szesnastolatka, który dorastał w słoweńskich górach. Rola wujka przyprawia Paolo o mdłości. Zmienia swoje podejście dopiero, gdy okazuje się, że Zoran posiada fenomenalny talent do gry w rzutki.

Paolo postanawia wykorzystać tak świetną okazję odegrania się na całym świecie i planuje wystawić swojego kuzyna w dorocznych zawodach międzynarodowych, w których główną nagrodą jest 60 tysięcy euro. Zoran staje się dla Paolo szansą na trafienie w życiu w dziesiątkę. Czy odmieni się jego los? Czy nieodpowiedzialny Paolo będzie w stanie wygrać z samym sobą, zanim stanie do bitwy z innymi uczestnikami gry?

Festiwale:

2013 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Wenecji / **CRITIC'S WEEK / Nagroda Publiczności / Wyróżnienie Jury FEDORA (Najlepszy Aktor: Giuseppe Battiston) / Nagroda Fedic / Nagroda Quality Label**

2013 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Bratysławie / Konkurs Główny

2013 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Salonikach / Open Horizons – Konkurs Międzynarodowy

2013 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Ljubljanie

2013 – Festiwal Filmowy w Zagrzebiu / Film otwarcia / Konkurs Główny

2013 – Festiwal Kina Niezależnego REC w Tarragonie / **Nagroda Publiczności**

2013 – Festiwal Filmowy w Sulmonie / **Nagroda dla Najlepszego Filmu**

2014 – Międzynarodowy Festiwal Filmowy w Sofii

Prasa o filmie:

Dobry film o złym człowieku.

Daniel Sander, Spiegel.de

Trzeba cierpliwości do tego filmu. A jest on tej cierpliwości wart.

Anke Westphal, Frakfurter Rundschau

Melancholia alkoholowego humoru.

Paolo Mereghetti

„Mój kuzyn Zoran” należy do gatunku tzw. *feel-good movies* i spełnia swoją funkcję jak najbardziej sumiennie.

Ewa Wildner, Stopklatka

Komedia „Mój kuzyn Zoran” (...) została utrzymana idealnie w charakterystycznym humorze wywodzącym się z Półwyspu Apenińskiego.

Adam Berlik, kulturalnie.waw.pl

Wypowiedź reżysera

„Po 13 latach spędzonych w Rzymie, postanowiłem wrócić w strony rodzinne, do Friuli Venezia Giulia, aby zrobić tu swój pierwszy film. Pobyt w Rzymie wyedukował mnie jako reżysera, a także wyrwał mnie z dynamiki małego miasteczka, w jakim się urodziłem, wychowałem i w którym byłem zanurzony. To oderwanie oraz częste powroty tam, dały mi jasność obserwacji i chęć opowiedzenia ich.

Kiedyś uważałem, że na wsi nie może się wydarzyć nic ciekawego i że tylko miasto jest miejscem prawdziwej wymiany i interakcji. Dziś skłonny jestem to odwołać. Zdałem sobie sprawę, że miasto potrafi ochłodzić kontakty: ludzie mają tendencje do ukrywania się. W dużym mieście można nie spotkać się z kimś miesiącami, a nawet latami. Na wsi nie ma to miejsca. Małe wsie - czy ci się to podoba, czy nie - każdego zmuszają do zaangażowania w życie innych: niemożliwe jest uniknięcie uwagi społeczeństwa, ucieczka, stracenie się z oczu.

Tam, skąd pochodzę, miejscem interakcji społeczności jest tawerna, w której krzyżują się ludzkie życia, frustracje, pasje. Tu ludzie dzielą się z przyjaciółmi i winem swoją radością i bólem, znajdują schronienie, spierają i nie otrzymują żadnych odpowiedzi.

Wiele lat temu poznałem nieśmiałego nastolatka, który miał niebywały talent w rzutkach. Podczas gry zmieniał się w kogoś silnego, niemal lekkomyślnego wobec innych, a jego oczy zaczynały lśnić. Kiedy gra dobiegała końca, ponownie stawał się Przywołałem wspomnienie tego chłopca w moim Zoranie. Paolo (Giuseppe Battiston) jest kombinacją mieszkańców, którzy ożywiają moją wieś, ludzi, którzy całymi dniami fantazjowali na temat miejsc, które chcieliby zwiedzić, zdając sobie sprawę, że nigdy nie wyjadą. Mężczyźni, którzy są jednocześnie dumni i sfrustrowani z powodu lojalnego przywiązania do tej jednej tawerny, zatapiając to rozdarcie w kolejnym kieliszku wina. Zrezygnowanemu Paolo, mężczyźnie, który nigdy nie dorósł, poznanie autentycznego chłopca, Zorana, który dla odmiany chce być dorosły, daje szansę na wybranie drogi do zmiany, coś o czym zawsze marzył, ale czego nie spróbował. Jest to trudne zadanie dla kogoś, kto zatopił się wśród osób pełnych pasji, ale powolnych, zmęczonych i ironicznych, którzy mówią tylko po to, by zagłuszyć ciszę, używając słów, które jedynie ukrywają to, co najtrudniejsze do wypowiedzenia.

Ukrytym bohaterem tego filmu jest wino. Podczas gdy wszędzie indziej we Włoszech powszechna jest propozycja: „Może poszlibyśmy na kawę?“, we Friuli używa się zwrotu: „A może tak poszlibyśmy na jednego?“. Starałem się poprowadzić widza w rytmie życia w mojej wiosce, starałem się trzymać tych bohaterów, których znam

najlepiej, którzy nigdy się nie spieszą. Dlatego praca kamery jest statyczna. Stworzyłem komedię pozbawioną klasycznego rytmu tego gatunku, hołdującą duszom bohaterów zamiast zamykać ich w klatce wydarzeń.”

Czemu wybrałeś taką historię na swój debiut?

Próbowałem poskładać kilka rzeczy, wokół których chciałem zbudować narrację. Konkretny obszar geograficzny, społeczność moich rejonów i dziwną relację pomiędzy dwoma przeciwnymi charakterami. I tak powstał *Zoran, my nephew the idiot*.

Zawsze uważałem, że przy swoim pierwszym filmie musisz skoncentrować się na czymś co znasz bardzo dobrze. A ja to znam bardzo dobrze. Znam okolicę, w której się wychowałem, w całej jej ekscentryczności i pięknie, ludzi, którzy tam mieszkają i których wzajemne relacje zawsze mnie ciekawiły. Razem z autorami scenariusza szukaliśmy wszystkiego, o czym chciałem opowiedzieć.

Byłeś także aktorem. Co doprowadziło cię do wybrania reżyserii w kontekście ekspresji artystycznej?

Postanowiłem zapisać się do Akademii Teatralnej ponieważ studia na Centro Sperimentale di Cinematografia nie gwarantowały mi zwolnienia ze służby wojskowej. Pomyślałem, że to ciekawa droga to zostania reżyserem. I taką się w istocie okazała. W chwili gdy ukończyłem Akademię, rozpocząłem studia na Centro Sperimentale i porzuciłem moją karierę aktorską, za wyjątkiem kilku okazji, kiedy przyjaciele poprosili mnie o udział w ich projektach.

Dzisiaj uważam, że moja szalona miłość do aktorów jest w pewnym sensie wynikiem mojego doświadczenia. Często, na planie filmowym spędzasz większość czasu na rozmowach z operatorem, scenarzystą, kostiumografem. Ja przeciwnie, zaczynam z aktorami. Lubię gdy improwizują. Słucham ich sugestii i proszę inne pionki o organizację ich pracy w miarę możliwości zgodnie z ich wyborami. Moje wybory życiowe były z początku przypadkowe, ale powtórzyłbym je dzisiaj.

Jak możesz opisać pracę nad swoim filmem (najbardziej satysfakcjonujące i najtrudniejsze momenty)?

Czułem się komfortowo na planie. Było tylko kilka trudnych momentów, poza kilkoma nieprzewidywalnymi sytuacjami. Czułem ze strony całej ekipy zaangażowanie. Ostatniego dnia zdjęciowego, w strugach deszczu, zobaczyłem producenta wykonawczego, razem z elektrykami i operatorem, próbujących naprawić dziurę w dachu. W tamtej chwili byłem poruszony. Praktycznie rozpłakałem się. Musiałem oddalić się od wszystkich, aby nie widzieli tej chwili słabości. To były łyzy szczęścia. Uwolniłem je widząc tych wszystkich ludzi pomagających mi spełnić moje marzenie. To są sytuacje, których nigdy się nie zapomni.

Świat, który wykreowałeś w swoim filmie pozbawiony jest trzydziestolatków. Gdzie są twoi równolatkowie?

Nie wiem. To kompleksowa i fragmentaryczna generacja bez ojców i mitów. Każdego dnia walcząca o własną tożsamość. Nie rozumiem własnego pokolenia. Próbuję do niego dotrzeć, ale ostatecznie nie rozumiem go na tyle, by o nim opowiadać.

Tawerna w twoim filmie jest mikrokosmosem, w którym więzy emocjonalne wraz z empatią i solidarnością wciąż istnieją. To nostalgia czy rzeczywistość? Czy

ograniczenia geograficzne pomiędzy dobrym winem a gramami mogą zniknąć?

Musiałbym napisać na ten temat esej antropologiczny. Czy możemy zmienić pytanie?

Rozmowa Giuli Ghigi dla www.sicvenezia.it

Biogram reżysera

MATTEO OLEOTTO

Urodził się w Gorycji, w roku 1977. W 2001 roku kończy aktorstwo na Civica Accademia d'Arte Drammatica „Nico Pepe” w Udine, a 4 lata później reżyserię w Centro Sperimentale di Cinematografia w Rzymie. Jego krótkie metraże: „ A DOPPIO FILO”, „CASINO` PARADAJZ”, „CAN CAN”, „STANZA 21”, „PASSERANNO ANCHE STANOTTE”, „LA LUNA CI GUARDA”, podróżowały po festiwalach na całym świecie, zdobywając wiele nagród i wyróżnień.

Pracował jako reżyser programów telewizyjnych i reklam, m.in. dla: La7, MTV, RAI3, HISTORY CHANNEL i FOXLIFE.

Zanim w pełni oddał się reżyserii filmowej parął się różnymi zajęciami, był m.in.: ochroniarzem, kelnerem, pracownikiem call-center, asystentem kucharza, ogrodnikiem, instruktorem pływania. Aktualnie pracuje nad swoim drugim filmem, w wolnym czasie zajmując się rodzinną winiarnią, którą odziedziczył.

WYBRANA FILMOGRAFIA

- **Zoran, My Nephew the Idiot** - 2013
- **A doppio filo** - 2006
- **Stanza 21** - 2004
- **Can can** - 2004